

Le eno je potrebno

APETIT

Človek ima včasih apetit, včasih ne. So dnevi, ko nam je hrana všeč in so dnevi, ko nam ni.

To pa ni vedno odvisno od kuharjev. Vsem niti Bog ne more ustreči. Pomembno je, da znamo biti veseli in hudomušni tudi takrat, ko ni po naši volji.

Za kuharja je največje priznanje, če ostane malo hrane.

V 19. stoletju je v Rimu živel kapucin, ki je slovel po strašnem apetitu, čeprav je pripadal redu, ki si je prizadeval prav za skromnost in pokoro. Ta pojav je bil tako nenavaden, da je glas o njem prišel na uho samemu papežu Piju IX. Papež ga je povabil na kosilo. Kuharju je naročil, naj skuha za šest oseb, čeprav bosta

za mizo samo dva.

Kapucin je res prišel na kosilo in vpričo osuplega papeža z lahkoto pospravil vase pet obrokov. Po kosilu je papež vprašal: „Kakšno je bilo kosilo?“

Kapucin se je z zadovoljstvom brisal okrog ust in odgovoril: „O, sveti oče, čisto tako, kot mi je povšeči: SKROMNO, A OKUSNO.“

Župnik Janez

Nikoli ni nihče rekel, da je Življenje lahko.

Rekli so samo, da je vredno Živeti.

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Blaž je bil zdravnik, kasneje pa je postal škof. Živel je v času, ko so preganjali vse, ki so verovali v Boga. Ko so ga peljali k sodniku, je srečal dečka, ki je zelo jokal. V grlu se mu je namreč zataknila ribja koščica in bi se zadušil, če mu Blaž na bi pomagal.

Blaž je umrl mučeniške smrti. Ker je pozdravil dečkovo grlo, ga tudi mi prosimo, naj nas obvaruje vseh boleznih grla. Na njegov god v cerkvah podeljujejo Blažev blagoslov.

POMEMBNI DNEVI V FEBRUARJU

8. februarja leta 1849 je umrl največji slovenski pesnik France Prešeren. Zato na ta dan Slovenci praznujemo slovenski kulturni praznik. To je še posebej primeren dan, da v roke vzamemo kakšno slovensko knjigo ali pesem in jo preberemo. V naši novi Jožefovi dvorani pa si bomo lahko ogledali film svetopisemske žene Estere. Pridite.

Še en zelo pomemben dan je v februarju – svetovni dan bolnikov – lurška Mati Božja. To je dan Marijinega prikazovanja Bernardki v Lurdu. Lurd je veliko romarsko središče, kjer se zbirajo verniki z vsega sveta. Vsakega bolnika mati Marija vzame v naročje, Jezus ga drži za roke in tako skupaj preživljajo bolečino in trpljenje, posebno še, če je bolnik otrok. Ta dan bo tudi v naši cerkvi bolniško maziljenje za vse bolne in ostarele, ki želijo prejeti blagoslov bolniškega maziljenja.

Pa omenimo še pust. Pred tisoče leti so po vsem svetu verjeli, da se šeme bojujejo z zimskimi demoni in kličejo pomlad. Njihove maske so ponavadi grozne zato, da prestrašijo demone. Ta resna naloga šem pa se je kasneje umaknila zabavi. Slovenci se našemimo v tednu pred postnim časom. Za pustom pa se začne post. Hkrati pa je simbolično minila tudi zima.

Včasih še rečemo, da se nekaj zgodi »vsake kvatre«, kar pomeni, da se zgodi le redkokdaj. Kvatre so sicer postni tedni, ki so štirikrat na leto: teden po pepelnici, teden po binškošni nedelji, teden po povišanju sv. križa (14. september) in tretji teden adventa. V teh tednih so včasih upoštevali zapovedan post v sredo, petek in soboto. Tudi sicer v postnem času niso zaužili niti koščka mesa; nekateri so cel post preživeli ob kruhu in vodi. Drugi so pospravili nož in vilice in jedli samo kašo, močnik, žgance in podobno, ob petkih pa seveda ničesar. Poleg tega so vsak dan hodili k sveti maši, molili rožni venec, križev pot in zlati očenaš, molitev o Jezusovem trpljenju. Pogosto so se odpravili na romanja, še posebej v kraje, kjer so **svete štenge**. To je stopnišče z 28 stopnicami, ki spominjajo na kraj, kjer je dal Pilat bičati Jezusa. Po njih se sme iti le po kolenih.

Pripravila Leonida

Otrok se je po opravljenih domačih nalogah pripravljajal za spanje. Ulegel se je v toplo, mehko, sveže postlano posteljo. Mami ga je poljubila za lahko noč. »Kaj pa zgodbica za lahko noč?« je rekel fant. »Ali nisi malo prevelik, da ti berem?« je z nasmehom na obrazu vprašala mami. »A lahko jaz nocoj namesto mamice ali očija?« je vprašal dedek ter odložil časopis iz rok in snel očala. Vnuk se je strinjal, da mu dedek prebere zgodbico za lahko noč. »Ne, jaz ti je ne bom bral, ti jo bom kar pripovedoval,« je rekel dedek ter se udobno namestil na stol ob vnukovi postelji.

Snežna odeja je zavila pokrajino v svojo svečano belino. Vrstili so se dolgi dnevi in noči. Obveznosti in delo so se zmanjšali na potrebe vzdrževanja hrane za ljudi, krme za živali, čiščenje snega in posedanje ob topli peči. Pri tem pa prav pride kašno ročno delo. V vasi so se vaščani zbirali, da bi si krajšali čas z druženjem in seveda s koristnim ročnim delom. Posebej so se teh srečanj veselili mladi, ki so ob harmoniki zapeli in zaplesali. Tudi ogledovanje deklet, možnih bodočih nevest, je fante vabilo na takšna srečanja. Ta so se navadno začela zvečer, ko je bilo doma vse postorjeno, in je trajalo dolgo v noč. Po dogovoru so izbrali hišo, v kateri so se srečali, oziroma jih je vedno nekdo od prisotnih povabil: »Jutri pa se dobimo pri nas.« Družčina ni posebej potrjevala prihoda. Veljalo je nenapisano pravilo: »Kogar ni, je sam prikrajšan za prijetno doživetje.

Tistega večera je močno pihal severni veter, bil je mraz, da so drevesa pokala v gozdu. Oče je prinesel koš koruznih storžev, se usedel za peč in začel robkati zrnje ter ga pazljivo odbirati za pomladno setev. Pogovarjal se je z dedom, ki si je čistil pipo za ponovno polnjenje, in mamo, ki je pletla volnene nogavice. Sestrica, ki je bila še majhna za kakršnokoli koristno delo, je imela polne roke "dela" s svojo punčko, narejeno iz ostankov blaga, ki ji jo je sešila starejša sestra. Z bratom sva se spogledala, nato je odločno vprašal: »Midva bi rada šla do Milanovih, rekli so, da se danes zvečer pri njih zberemo. Če dovolite, bi krenila. Vse sva postorila, kar je bilo treba,« je hitro dodal brat. »Živali so nahranjene, trske za jutri pripravljene ...« Še bi našteval, če ga ne bi oče prekinil: »Sta že pridna, vendar ali se vama ne zdi, da je do Milanovih v tem vremenu predaleč za vaju, dva gresta sama?« Zvenelo je kot trditev in ne kot vprašanje. »Rekli so, da tudi Pavlovi pridejo,« je hitel povedati brat in pri tem

zardel. »Aaaa, tudi oni,« je, skrivajoč nasmeh, pripomnil ded. »Potem vama ne moremo braniti, da se udeležita veselega druženja. Gotovo bodo njihova dekleta prišla zraven in tudi kašno pesem zapela. Brat je še bolj zardel in gledal v tla, vendar se ni vdal. »Dovolj sva odrasla, da lahko greva sama,« je nadaljeval s prepričevanjem. »Temno je, pa zelo piha in zelo je mrzlo; če bi lahko ded šel z vama, drugače ...« je poskušala mama z milim glasom vplivati na najino odločitev. »Saj se bova prav obula in oblekla,« sem pomagal bratu pri prepričevanju domačih. Spogledali so se. Ded je vstal in z mirnim korakom šel na verando, kot da se popolnoma strinja z najino odločitvijo. Nisva opazila, da je zapustil hišo. »No, pa pojdiva,« je rekel oče z odločnim glasom privoljenja, »če sta tako prepričana, da vaju ni strah in da tudi mraz in veter nista ovira.« Potem je še dodal bolj sam zase: »Mladost je norost!«

Nisva se obotavljala, takoj sva se napravila in krenila. Stopila sva pred hišo, zdelo se mi je, da slišim razbijati svoje srce od vznemirjenja. Prvič sva šla sama ponoči od hiše. Tja, kamor sva bila namenjena, pa bodo prišla dekleta, lepa in vesela. Ena izmed njih je bila posebno lepa. Korakala sva po snegu, ki je škripal pod nogami. Koraki so bili odločni, vendar kratki. Veter je žvižgal v vejah dreves ter po hribu. Z njega je nesel sneg, da so bila določena mesta pometena, brez snega, tako da so ti deli molili iz snežne beline kot majhne, okrogle temne kepe ajdovih žgancev v veliki skledi, politi z mlekom. Na drugih mestih pa je veter nanesel snega v globoke zamete. Nama je bičal v obraz, da je peklo. Upognila sva glavi, da bi si obraz zavarovala, ter stopala drug za drugim. Noč je bila vedra, tudi vidljivost je bila dokaj dobra. Po vasi je odmevalo lajanje psov. To nama je vlivalo občutek varnosti. Prehodila sva domače pašnike in treba je bilo stopiti skozi odprto ograjo, ki je bila poleti zaprta, pozimi, ko ni živine, pa odprta. Ob ograji je rastlo grmovje, ki je delovalo kot živa meja. Ko sva se približala prehodu, da bi šla skozi ozko zasneženo odprtino, je nekaj tik pred najinima nogama naglo skočilo iz žive meje in pri tem zarenčalo. Oba sva odskočila, saj je bilo tako nenadno in presenetljivo v tej nočni samoti. Poskusila sva se zbrati in ugotoviti, kaj se dogaja. Takoj za tem je ponovno skočilo ter še močnejše zarenčalo, da so se zatresla tla pod mojimi nogami. Strah me je premagal. Začel sem teči proti hiši, kar so me noge nesle. Za mano je tekel brat. Ko me je dohitel, me je spotaknil, da sem z vsem telesom telebnil v sneg, z obrazom navzdol. On pa čez mene v še globlji zamet. Zdelo se mi je, da sva se celo večnost pobirala iz zameta. V resnici pa sva skočila in tekla naprej. Pritekla sva do hiše in hkrati butnila v vrata. Ta so se odprla. Padla sva čez prag v hišo, oba zasnežena kot dve sneženi kepi. Oče je mirno robkal koruzo, mati tudi ni prekinila svojega dela, samo sestra je svojim otroškim glasom, z začudenimi očmi, strmeč v naju, vzdihnila: »Ojej!« Pobralla sva se in si,

otresajoč sneg z oblačil, poskušala s pojasnjevanjem dogodka, najti opravičilo za svoje vedenje: »Nekaj je skočilo, bilo je veliko, morda medved ali volk?« Jecljala sva v zadregi.

Malo za tem se je pojavil za nama ded. Čez ramo je nesel meh iz ovčje kože, napolnjen z zrakom, in daljšo dvojno vrv. »Medved, volk, aaaa?« je vprašal v smehu. Stopili smo v hišo (dnevno sobo) in zaprli vrata, da se hiša ne hladi. Nastala je tišina. Z bratom sva ugotovila, da nama jo je ded dobro zagodel na prehodu s pašnikov. Šel je pred nama, da ga nisva opazila. Na prehodu je za stebriček ograje zavezal dvojno vrv, na kateri je bil privezan meh, napolnjen z zrakom. Ko je potegnil vrv z eno roko, se je meh premaknil v eno smer, ko je potegnil z drugo roko za vrv, pa se je meh premaknil v drugo smer. Pri tem je oponašal renčanje živali. Videti je bilo kot nekaj živega in nadvse strašnega, kar skače sem in tja. Hitreje, ko je vlekel vrv, hitreje se je meh premikal. Z bratom sva spoznala, da če je bil to izpit zrelosti, ga nisva opravila. Druženje z dekleti pa bo moralo še počakati za nekaj časa.

Mati nama je pripravila »šalico« toplega mleka z žlico medu, da sva si opomogla in se pogrela. V varnem objemu toplega doma sva se zatopila vsak v svoje misli in utonila v sladek spanec, ne skrbeč za dogajanje zunaj hiše, kjer je severnjak žvižgal svojo nemilostno pesem vse do jutra.

Otrok je poslušal in si v mislih slikovito predstavljal podrobnosti dogajanja. Medtem so mu očesne veke postale težke in odneslo ga je v sladki spanec. Zadovoljni dedek je vstal, vzela časopis z mize, si nadel očala in nadaljeval z branjem. »Ali ni tvoje pripovedovanje preveč grozno glede na otrokovo starost?« je v šaljivem tonu vprašala hči. »Mogoče,« je odgovoril oče, »vendar veliko manj škodljivo, kot nekatere današnje risanke.«

Zagorka

SPOMINSKE DROBTINICE

ČIKLNOV FRONC IZ KRNIC

Čisto navaden zimski torek. Kar hladno, sem in tja zaplate snega, sonce se že po malem prebija s svojimi toplimi žarki. Običajen dan za mnoge ljudi, prav gotovo pa ne za našega varovanca Frančiška, ki je ta dan doživel ponovno srečanje s svojim rodnim krajem Krnico

pri Bledu. Morda zadnjič v življenju!? Zagotovo pa to ni bil običajen dan za Matejo, voznika kombija in zame, ki smo spremljali Fronca v njegov rodni kraj. Bili smo priče dela zgodovine, ki se z ugašanjem tega življenja Fronca kot človeka sicer počasi zapira, a nam še kako govori o veličini Gospodove poklicanosti in Froncove iskrene privolitve temu klicu. Klic, vabilo nam, da tako kot Fronc tudi mi rečemo Gospodu **DA!**

Pred drugo svetovno vojno, komaj šestnajst let star, se je odpravil v svet. Iz rodne Krnice nad Bledom, vasi, ki kakor gnezdo pod Mežakljo čuva svoje vaščane. Tako kot Abram tudi Frančišek Pretnar, po domače Čiklnov Fronc, zapusti vso svojo gotovost, najdražje in gre služiti Gospodu in Cerkvi. »O, kako smo jokali tisti dan!« se spominja njegova sestra, ki danes živi v Radovljici. Rekel je Gospodu da in Gospod ga ni razočaral!

Ne poznam podrobnosti njegovega življenja. Vem pa, da je več kot petdeset let služil kot laični brat v redu trapistov v samostanu Latrun v Izraelu. V tišini samostana je služil Cerkvi in ljudem kot laični brat. Nekateri, tudi iz Logatca, se ga spominjajo kot tistega, ki je s srcem skrbel za samostansko gospodarstvo, sprejemal goste, romarje, turiste ... Mlajši brat nam je pokazal sliko, na kateri je Čiklnov Fronc, t.j. naš Frančišek iz sobe št. 2 v Domu Marije, fotografiran z mamo pred baziliko sv. Petra v Rimu. Šestdeseta leta: kako lep in postaven možak v redovni obleki kapucinov!

Danes pa nemočen v postelji v pričakovanju drugega Gospodovega prihoda, vendar pa vedno veder z rožnim vencem okoli vratu. S kakšno vero in pobožnostjo sprejema Kristusovo telo pri sv. Evharistiji! Ta njegova vera in vedrina mi kot duhovniku veliko pomenita. Gospod je zvest in daje vse potrebne darove. Dal jih je Froncu, daje jih meni, vsakemu.

Drago Žumer

PO KOSILU

Gospod Stanko bi šel rad počivati po kosilu. Ker trenutno ni bilo v bližini nobene delavke, se ga Francka odpravi, da jih poišče. Ko pride k sestram, jim po napevu *Poslušajte, vsi ljudje* zapoje:

»Poslušajte, sestre ve, gospod Medvešček spančkat gre. Če katera je brez dela, naj mu zdaj pomagat gre.«

Francka

AKTIVNOSTI V FEBRUARJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
  - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
  - ❖ MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
  - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
TOREK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
ČETRTEK, 2. 2. 2012, ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi - SVEČNICA;
TOREK, 7. 2. 2012, ob 10. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
SREDA, 8. 2. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
SREDA, 8. 2. 2012, ob 19. uri: film ESTERA v novi Jožefovi dvorani;
PETEK, 10. 2. 2012, ob 15. uri: ČAJANKA za vse stanovalce in svojce;
SREDA, 15. 2. 2012, ob 10. uri: obisk otrok iz vrtca;
TOREK, 22. 2. 2012, ob 9. uri: pustno rajanje;
SREDA, 23. 2. 2012, PEPELNICA;
PETEK, 24. 2. 2012: praznovanje rojstnih dni stanovalcev;
SREDA, 29. 2. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

FRANČIŠKA MURN

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

V petek, 24. 1. 2012, smo praznovali rojstne dni s stanovalci, ki so imeli v januarju rojstni dan. Torta, mmmmmmm je bila čudovita.

SMEJALNICA

- Mlad slonček gre s svojo izvoljenko na sprehod. Ker sloni nimajo rok, da bi se prijeli, se pač držita z rilčkom. Večkrat sta že šla tako na sprehod. Enkrat pa izvoljenka reče: »Ali misliš kaj resnega ali me boš še naprej vlekel za nos?«
- Kolega reče prijatelju: »A veš, da sem včeraj slovensko železnico pošteno prevaral?« »A res? Kako?« »Kupil sem karto od Ptuja do Radgone, no in potem – sem šel peš.«
- Stara upokojenca za zabavo pregledujeta stare fotografije. Pa pravi mož: »Glej, kako sva lepa.« Žena pa doda: »Kolikor so slike starejše, bolj sva lepa.«
- Sinko pride iz šole pa vpraša Očeta: »Ali znaš pisati z zaprtimi očmi?« »Seveda znam.« »Potem mi pa podpiši spričevalo.«
- V živalskem vrtu pogine slon. Čuvaj začne jokati. »Ali si ga imel rad?« ga vpraša sosed. »Že, že, toda skopati mu moram jamo.«

Zapisala Frančiška Jakša